Jan Haubelt: Scéna v životní velikosti Life-size Scene 29.9.—26.11.22

TISKOVÁ ZPRÁVA

Jan Haubelt:
Scéna v životní velikosti
29.9.—26.11.2022

kurátor:
Pavel Švec
Nevan Contempo

realizace:
Jana Faltová — krejčovské práce
Filip Bartoň — zámečnické práce

Nevan Contempo
www.nevan.gallery
U Rajské zahrady 14
Praha 3, Žižkov

Otevřeno
úterý—sobota
13—18 h.

Jan Haubelt (*1977) absolvent střední zdravotnické školy (zubní technik) a později sochařského ateliéru na VŠUP se do povědomí dostal jako zakládající člen „společensky proaktivní“ skupiny Ládví. Brzy však na sebe přitáhl pozornost i skrze své samostatné umělecké výstupy a realizace, pro něž je charakteristický zejména důraz na materiální a percepční aspekty a zdánlivá oproštěnost od pout logiky a kauzality. V galerii Nevan Contempo nyní představuje komplexní sochařskou instalaci pojímající celý výstavní prostor jako metaforickou krajinu fragmentárního těla.

Scéna v životní velikosti

Reprezentace těla v umělecké tvorbě je velmi pravděpodobně fenomén stejně starý jako umění samotné. Přestože mají obrazy těla ve výtvarném umění téměř vždy především metaforický charakter a jejich transformace v čase podléhá nejrůznějším trendům společenského vývoje a proměnám dějinných okolností, zdá se, jako by západní tradice zobrazování těla skrze svůj důraz na estetická kritéria nevyhnutelně spěla až k jeho jisté objektifikaci, resp. redukci až úplnému odlidštění. To pak v důsledku zpětně ovlivňuje i způsob, jakým své vlastní tělo vnímáme: jak o vlastním těle smýšlíme a do jaké míry se s ním identifikujeme. Patrné je to ostatně už ze způsobu, jak o něm mluvíme: moje tělo, moje zuby, moje dlaně, moje prsty, moje ledviny – jako kdyby to vše bylo něčím mimo nás, něčím vnějším, co nám „pouze“ patří. Jako bychom se z nějakého důvodu neztotožňovali s celou svojí bytostí a naše já bylo jen řídící jednotkou jakéhosi stroje, uvnitř kterého se cítíme být ke své vlastní smůle polapeni, tak jako noha v botě. Vlastně je to ještě o něco horší: od našeho problematického vnímání sebe sama se odvíjí i způsob, jakým nazíráme svět kolem nás – svět, který je netečný k našim představám a přáním a se kterým jsme v neustálém střetu, jelikož se od něj cítíme odděleni, podobně jako se naše já cítí být odděleno od své pomíjivé fyzické schránky. Adekvátní odpovědí na tento permanentní konflikt by mohla být kultivace oněch opomíjených vazeb a vztahů, prohlubování vlastní citlivosti a poznání, a je-li symptomem posunů našeho myšlení i proměna způsobu zobrazování těla, jsme v této výstavě možná svědky podobného procesu.

Scéna v životní velikosti totiž nabízí nečekané odpovědi nejen na fundamentální otázky sochařství, jako jsou volba měřítka nebo materiálu. Tělo je zde reprezentováno skrze své jednotlivé části, přičemž je umocněn dojem, že na něj nenahlížíme zvenku, jako na nějaký nám odcizený objekt, ale skrze sdílenou a bezprostřední zkušenost: jaké to je být v těle, být tělem – zkušenost určující a neoddělitelnou od toho, čemu říkáme existence. Právě ve volbě materiálů se však Haubeltova obzvláštní citlivost demonstruje asi nejsilněji. →

Výstava je podpořena grantem Magistrátu hl. m. Prahy, Ministerstva kultury ČR a Státního fondu kultury ČR.

Jan Haubelt: Scéna v životní velikosti Life-size Scene 29.9.—26.11.22

TISKOVÁ ZPRÁVA

Jan Haubelt:
Scéna v životní velikosti
29.9.—26.11.2022

kurátor:
Pavel Švec
Nevan Contempo

realizace:
Jana Faltová — krejčovské práce
Filip Bartoň — zámečnické práce

Nevan Contempo
www.nevan.gallery
U Rajské zahrady 14
Praha 3, Žižkov

Otevřeno
úterý—sobota
13—18 h.

Mezi námětem a použitým materiálem existují souvislosti překvapivého rázu, kauzální, a přesto vymykající se zákonům prosté logiky. Na základě svých haptických a jiných percepčních atributů jsou použité materiály současně interpretací i komentářem funkcí a vlastností své předlohy. Autor tak skrze jejich neintuitivní volbu zároveň rozostřuje kategorie obsahu a formy a činí tak s precizností sobě vlastní (tzn. precizností zubního technika). Důležitá je také jejich efemérní a proměnlivá povaha, která opět odkazuje k vlastnostem a životním projevům těla – jeho postupnému opotřebování a stárnutí, nutnosti ochrany (oděvu) či substituce již nefunkčních částí (protetika), nakonec i k jeho nevyhnutelnému zániku a dezintegraci. Fragmenty těla, jeho stopy, otisky, jakož i výrobky, které lidé používají pro jeho podporu a ochranu, jsou zároveň zbaveny jakékoliv individuality, a reprezentují tedy i jakousi kolektivní zkušenost. Tělo je ve výstavě znázorňováno spíše jako složitý komplex záhadných souvislostí a vztahů, které jsou pro naše přežití v důsledku stejně nepostradatelné jako např. vnitřní orgány. Jako entita neoddělitelně a metafyzicky spjatá se svým okolím, jako výchozí a neustálý zdroj naší inspirace a ponaučení.

Pavel Švec

CZ
2 / 2

Výstava je podpořena grantem Magistrátu hl. m. Prahy, Ministerstva kultury ČR a Státního fondu kultury ČR.

Státní fond kultury ČR
MINISTERSTVO KULTURY
PRAHA PRAGUE PRAG
Flash Art Czech & Slovak Edition
ArtMap